

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за управника треће класе вароши Београда Душана Ђ. Алимпића, секретара друге класе Антропометриско-полицијског одељења Министарства унутрашњих дела.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 10. октобра 1908. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза гружанског д-р Мишу Михајловића, лекара среза посавског, округа ваљевског; за лекара среза жичког д-р Рафаила Биђерани, лекара среза моравског, округа пожаревачког, обојицу по молби, и за лекара среза посавског, округа ваљевског, д-р Светислава Стефановића, бившег општинског лекара.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 10. октобра 1908. године у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, решено је:

да се Кости Спасићу, полицијском писару треће класе среза брзопаланачког уважи оставка коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 10. октобра, 1908. године, у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је да се:

Марко Радисављевић, полицијски писар треће класе Управе града Београда, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе, у интересу исте.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 10. октобра 1908. год. у Београду.

КАЖЊЕН ЧИНОВНИК

Г. Радивоје А. Мирковић, писар среза алексиначког, кажњен је са двадесет и пет динара, решењем Господина Министра Унутрашњих Дела, од 4. ов. месеца, П.М. 18966, а за кривицу из § 43. тач. 10. а. закона о чиновницима грађанског реда.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Од ове поделе треба разликовати поделу на *главне* основе подозрења и на *противоснове*. Противоснови су такве чињенице, из којих се даје извести противно ономе, што се извело из једне друге чињенице која већ постоји. Противоснов је у највише случајева одбранбени основ, али то не мора да буде, јер и оптужујући основ подозрења може у једном случају служити као противоснов.

4. *Општи* и *посебни* основи подозрења (*inditia communia* и *propria*). Општи су основи подозрења они који се могу применити код свих или бар код већине кривичних дела, а посебни су они, који се могу применити само код извесне врсте кривичних дела. Ову је поделу усвојио и наш законодавац. У § 121 предвиђени су примера ради општи, а у § 122 посебни основи подозрења, који се могу употребити само у кривичним случајевима поменутих у томе параграфу.

Подела на опште и посебне основе подозрења има још и један други значај. По том другом значају, општи су основи подозрења оне чињенице, које показују наклоност вршењу кривичних дела, али које не показују одређену везу између оптуженог и баш онога кривичног дела које је предмет извиђања. То су основи које предвиђа § 238 под 2. А посебни су основи подозрења такве чињенице, које у поједином случају стоје у таквој вези с делом и оптуженим, да се може извести закључак да је то дело оптужени извршио или да је у њему учествовао.

5. *Основи подозрења које је закон изречно побројао* и *које није побројао*. Ову је поделу предвидео и наш законик, јер и по њему може бити и других основа подозрења сем оних у законнику побројаних. То се види из §§ 121 и 122 у којима се „примера ради“ наводе основи подозрења, као и из § 238 под б где се вели „... или њима подобних основа подозрења“. Према овоме, судија може узети за основ подозрења и сваку другу чињеницу, коју закон није предвидео, само ако с чињеницом која је предмет доказа стоји у тако тесној

логичкој вези да се из прве даје извести закључак на истинитост или неистинитост друге. Ова је подела без практичног значаја, јер у доказној снази између основа подозрења које је закон предвидео и које није предвидео нема никакве разлике.

6. *Ближи и удаљенији основи подозрења* (*indicia proxima* и *ind. remota*). Ова је подела учињена према степену јачине логичке везе која постоји између основа подозрења и чињенице која је предмет доказа. Према томе, ближи су основи подозрења они, који показују јачу ову логичку везу, а удаљенији они, из којих се даје извести слабија логичка веза. Оваку је поделу учинио и наш законодавац што се види из § 120, само што се он није задржао на тој општој одредби, него је, да би показао пут у одређивању ближих и удаљенијих основа подозрења, наводио примере и за једне и за друге. Тако је у §§ 121, 122 и 123 навео примера ради ближе а у §§ 125 и 126 удаљеније основе подозрења. Међутим овако у напред законско одређивање ближих и удаљенијих основа подозрења неоправдано је, јер је немогуће поставити једну сталну границу између једних и других и казати за један основ подозрења да ће у свима конкретним случајевима бити ближи, па по томе и јачи, а за други да ће увек бити удаљенији па онда и слабији. Мора се оставити судији, да он у сваком конкретном случају оцењује јачину логичке везе између основа подозрења и предмета доказа, па да према томе одређује и доказну вредност сваком основу подозрења, као што су то учинила законодавства с теоријом слободног судијског уверења. Јачина ове логичке везе или закључка, опет, у првом реду зависи од поузданости горње премисе. У колико је правило, узето за горњу премису, више засновано на законима мишљења, у колико се оно више искуством потврђује као тачно и у колико је мање оно у примени показало изузетке, у толико ће и јачи бити основ подозрења који на том правилу почива. Сем тога, јачина основа подозрења зависи још и од тога, да ли се он у конкретном случају што потпуније може подвести под горњу премису или не.

7. *Прави и неправни основи подозрења*. Основи подозрења о којима је до сад било речи јесу прави основи. Међутим у основе подозрења рачунају се и непотпуни непосредни докази и то: вансудско признање или непотпуно признање; исказ једног заклетог или два незаклета сведока; исказ једног сакривца који за себе кривицу признаје и терети другог с којим је суочен, или исказ више сакриваца, који нису суочени; исказ повређеног или оштећеног на самртном часу (§ 123). Ови се основи подозрења зову неправим стога, што се не могу да подведу под појам правих основа подозрења, јер се код њих до чињенице која је предмет доказа не долази извођењем закључка из друге чињенице, већ они непосредно потврђују оно што има да се докаже. Законодавац је хтео, дакле, у основе подозрења да уврсти све што се може употребити за доказ, али што не може да да потпун доказ. Прави основи подозрења могли би се још назвати основи у ужем, а неправни основи у ширем смислу.

§ 43.

Ближи општи основи подозрења.

У § 121 закон је навео ближе опште основе подозрења, т. ј. такве који су заједнички свима или већини кривичних дела. То навођење је примера ради, што значи да ближих општих основа подозрења може бити сем наведених у § 121. Да би се што боље видело у чему се састоје ти

основи подозрења, навешћу сваки понаокоб с малим објашњењем.¹⁾

1. Прва тачка §-а 121 садржи три основа подозрења, који се састоје у томе, што се из својине или државине оруђа или средстава, којима је кривично дело извршено или је могло бити учињено, закључује, да је власник или притежалац у исто време и учинилац тога дела. Први је од ова три основа подозрења непосредан, а друга два су посредна.

а) Први основ налази се у првој реченици т. 1. § 121, и састоји се у томе, што се из својине или државине оруђа или средстава којима је кривично дело извршено, непосредно закључује да је притежалац извршио то дело. Закон тражи да је неко само имао таква оруђа или средства што значи да се овде државина има разумети у обичном и најширем смислу, т. ј. држалац не мора имати воље да оруђе држи као своје. Државина мора постојати *у време учињеног дела*, што значи баш за време, или мало пре, или мало по делу јер се из тога изводи да је имао и за време учињеног дела. Али ако би се доказало, да је држалац дошао до оруђа мало после по извршењу дела, или да је напустио државину мало пре извршења, то се не би могао допустити закључак, да је он *у време* учињеног дела имао оруђа или средства. Та оруђа или средства по каквоћи или особинама морају се показати да су *она уста* којима је кривично дело извршено. Овамо долазе како оруђа, којима се дело непосредно извршује, н. пр. нож, отров и др., тако и оруђа којима се олакшава извршење, н. пр. мердевине којима се лопов послужи за извршење крађе.

б) Други основ подозрења, у другој реченици ове тачке, састоји се у томе, да је неко оруђа или средства, која *могу послужити* за извршење дотичног дела, имао, начинио, набавио, или наручио, или се трудио да набави, а, међутим, су она њему по његовом позиву непотребна или је необично да се виде код људи његовог положаја. Овај основ подозрења је посредан стога, што се најпре закључује, да је кривично дело извршено оруђима и средствима које уопште могу послужити за извршење, а из овога се даље изводи закључак, да је онај, који је таква оруђа имао, начинио и т. д., сам истим и извршио кривично дело.

За постојање овога основа подозрења није довољно само то, да је неко оруђа или средства, подобна за извршење тога дела, имао, начинио и т. д., већ уз то мора доћи још и то, да су она притежаоцу по његовом позиву излишна, или да су необична код људи његовог положаја. Та излишност и необичност баш упућује на закључак да је притежалац до тих оруђа дошао ради извршења дела. Тако н. пр. ако би сељак набавио справе за обијање касе, или распрскавајуће материје, или матрице за хартије од вредности, то би се у таквом случају узело да постоји овај основ подозрења, јер су ова оруђа сељаку по његовом позиву излишна а и необична су за сељаке. Али се за једно извршено убиство тај основ не би могао извести из тога, што је један сељак набавио пушку, т. ј. оруђе које може послужити за извршење убиства, јер пушка сељаку није излишна нити је необично да је он има.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

¹⁾ За објашњење ових основа подозрења: *Kitha*, *Beweislehre* 305 и даље; *Rulf*, *Commentar* I 241 и даље, јер је § 121 нашег законика веран превод § 138 аустријског поступка од 1853.

Примена т. 4. а. § 471. грађ. суд. пост. и т. 11. правила Министра правде од 4. фебруара 1874. год. Бр. 354.

— Тумачење опште седнице Касационог Суда —

„Претписом господина Министра правде тражено је мишљење опште седнице Касационог Суда, а по потреби и начелна одлука у смислу тач. 1. § 16. зак. о устројству Касационог Суда, о томе: „да ли се при стављању обезбеђења на непокретна добра дужнику земљораднику мора поднети доказ о остатку земље дужнику, који му закон штити у смислу тач. 4. а. § 471. грађ. суд. пост. и тач. 11. правила Министра правде од 4. фебруара 1874. год. Бр. 354., или је, на против, такав доказ потребан само у случају отуђења непокретног имања?“

Ово је тражено поводом тога, што је у конкретним случајевима неједнако о томе решавано у одељењима Касационог Суда.

Налазећи да има места доношењу начелне одлуке по овој ствари, Касациони Суд у данашњој својој општој седници проучио је ово питање и законске прописе који се на то односе, па је нашао:

Тачком 4. а. § 471. грађ. суд. пост. прописано је, да се земљораднику за извршење пресуде не може узети у полис, као и да ни сам не може продати или ма којим начином отуђити, поред остатка, пет дана земље на сваку пореску или од пореза ослобођену главу, и кућу са зградама и плацем до једнога дана; но, изузетно од тога, да земљорадник, ако би се у нужди налазио због елементарног случаја, може задужити своје имање тако, да му остану незадужена само два дана земље и кућа с плацем. Залагање сваког добра у ствари већ је отуђење његово, јер је последица сваке залогне да се прода, ако се дуг, за који је задложено, не плати, па то вреди и за хипотековање, за залог у непокретном добру. Према томе, могло би се мислити да је доказ о остатку земље земљорадникове потребан не само код продаје или ма ког начина дефинитивног отуђења него и код сваког хипотековања земље земљорадникове. Али пада у очи, да закон у поменутом пропису своје прави у овом случају разлику између отуђења и задужења према томе да ли је поверилац земљорадниково какво приватно лице или јавна каса у горенаведеном случају, па, у првом случају, не говори о задужењу него о отуђењу земљорадничког имања, дакле говори о ономе што се одмах јавља као отуђење, а не чега ће тек последица бити отуђење, а у другом случају, дакле кад је поверилац земљорадниково јавна каса, не говори о отуђењу него о задужењу, чија последица тек може бити отуђење. Законодавац је за ово имао разлога у томе, што се од приватног повериоца, кад хипотекује добра свога дужника, био овај земљорадник или не, у опште не тражи доказ ни да је то добро својина дужникова, пошто хипотека на туђем, а не дужниковом, добру и нема вредности по § 314. грађ. законика, те се оставља повериоцу да сам пази да је хипотековано добро

заиста дужниково. Према томе, законодавац је тако исто могао оставити, па је и оставио, приватном повериоцу да се, кад хипотекује добра земљорадникова, сам уверава и да пази да заиста хипотекује оно што му се према закону може продати, ако дуг не плати, т. ј. да ће земљораднику и после те продаје остати по закону довољно земље, јер, ако тако није, хипотека ће бити без вредности, неће имати никаква дејства, хипотековано добро неће се моћи продати, а то значи: сматраће се као да је на туђем, а не дужниковом добру. И онда излази, да законодавац одступа од тога само у случају оног изузетног задужења код јавних каса, кад се земљорадник задужује из нужде због каквог елементарног случаја, чему је разлог несумњиво тај, да каса, која такав зајам чини у јавном интересу, за наплату буде потпуно осигурана још у самом тренутку задужења.

Правилност овога посматрања утврђује се и познатим правилима Министра правде од 4. фебруара 1874. год. Бр. 354., прописаним за извршење закона од 24. децембра 1873. год. којим је први пут дата јача заштита земљорадничком имању, пошто је то правило из времена ступања на снагу самога овог закона, када се најбоље могла знати сврха и смисао законског прописа о заштити земљорадничке имовине (в. т. 12. тога правила).

Са тих разлога, а на основи тач. 1. § 16. зак. о својем устројству, Касациони Суд у својој општој седници, донео је ову начелну одлуку:

Да се при хипотековању земљорадниково добра не тражи доказ да земљораднику остаје још довољно земље према тач. 4. а. § 471. грађ. суд. пост., него да се доказ о томе тражи само при отуђивању земљорадниково имања, као и при узимању у попис од стране власти у циљу јавне продаје, а изузетно и при задужењу земљорадника код јавних каса у нужди због каквог елементарног случаја.

Бр. 7613. Из опште седнице Касационог Суда, 22. септембра 1908. г., у Београду“.

Примена поменутог законског прописа врло је честа код извршних власти. Као што се из ове одлуке види, њена је најглавнија примена при узимању имања у попис, а та је радња у надлежности полицијских органа. Како општинске и полицијске власти издају земљорадницима и уверења о остатку земаља при преносу, то се ово тумачење има применити и на те случајеве. Доносећи у целини одлуку опште седнице Касационог Суда скрећемо пажњу и полицијским и општинским властима, да се ова примена у будуће врши овако, како је и највиши суд разумео.

ч.

РЕОРГАНИЗАЦИЈА ПОЛИЦИЈЕ У ФРАНЦУСКОЈ

(НАСТАВАК)

3. У организацији судске полиције мора владати јединство; огромна полицијска мрежа, која је бачена по целој земљи, мора бити хомогена и без бреша, кроз

које би се злочинци могли провлачити. Акција разних група, које сачињавају судску полицију, мора бити комбинована; потребно је да се оне узајамно потпомажу; да су образоване у истом професијалном духу и способне за службу; потребна је национална судска полиција.

Овакав карактер полиције већ налазимо код жандармерије, а тако исто и код покретних бригада. Остаје само да се даље продужи и допуни. Ово у толико активније, у колико сваки покушај од стране државе, у циљу побољшања данашње полицијске организације, ризикује да умањи ревност општинских власти, у место да је појача. Шта онда остаје да се ради?

Постоје два мишљења о овоме. По једном треба потпуно одвојити судску полицију од административне и придати је судској организацији. У овом случају једине би судске власти биле надлежне за контролу, дирекцију и дисциплину судско-полицијских органа. По другом мишљењу јединство полиције извршило би се простом заменом општинске полиције државом и довођењем у што тешњу везу жандармерије са општом организацијом јавне сигурности.

И ако прво мишљење деле личности са великим ауторитетом, нарочито судски чиновници; и ако оно има многобројних присталица и у Француској и у иностранству, ипак је референт за друго мишљење. Службе судске и административне полиције толико су у тесној вези да би, по његовом мишљењу, било веома опасно стварати један дуализам, који никако не би одговарао појму и задатку полиције. Сједињење двеју особина у једном истом лицу даје судској полицији, у неку руку, много ширу основу, јер јој ставља на расположење већи број агената. Поред овога, полиција административна претходи увек судској полицији и утире јој пут, остајући при том увек у границама своје дужности: да путем надзора спречи злочин. Зна се тачно, да судска полиција ступа у акцију тек пошто је повреда закона извршена. Али ко ће, и како ову повреду констатовати? На првом месту они, који су имали дужност да ову повреду спрече. Каква је онда потреба поверивати, мимо њих, другима истраживање злочина и преступа? Данас се нико не жали што многи злочини и преступи нису констатовани, већ што нису пронађени њихови извршиоци. У овом погледу нема се, дакле, шта модификовати у данашњој полицијској организацији.

Што се тиче другог мишљења, јединство полиције по њему имало би да се изврши на основи данашње полицијске организације, али са појачањем државних права, т. ј. доводећи у што тешњу везу све полицијске службе и службенике са дирекцијом опште сигурности. Пут за ово већ је утрвен стварањем покретних бригада; реформа жандармерије и општинске полиције још ће више допринети остварењу ове идеје.

И ако је жандармерија у довољној мери народна, војне власти располажу с њом, у погледу командовања, у толи-

кој мери, да је веома тешко, готово немогућно, уврстити је, са њеним правилима и прописима, у оквир сила Одељења Опште Сигурности. Она има готово апсолутну аутономију, а њене старешине одазивају се само оним позивима, који су им упућени у форми и под условима, предвиђеним декретом о њеној организацији. Она је „саставни део војске“ стављен на расположење цивилним властима: судским и административним, али је контрола целокупне њене службе резервисана за министарство војно. Овај сепаратизам, у коме се огледа намера за врховним командовањем, у противности је са задатком жандармерије. Дух ове трупе није и не може бити чисто војнички. Здржавајући свој начин регрутовања и своју сопствену јерархију, жандармерија мора бити уврштена у општи оквир цивилне полиције. Њено данашње јединство одлично је; потребно је само да се њеном раду да боља оријентација.

На жалост, ово се не може казати за варошку полицију. Овде се мора све изнова стварати с обзиром на изборне полицијске органе, независне од централне власти, и одсуство правила, која би регулисавала употребу многобројних права општинских председника по закону о општинама.

Закон од 5. априла 1884. год., у коме су репродуковане одредбе закона од 24. августа 1870 год. ставља у дужност општинских председника да се старају о добром реду, сигурности и здрављу грађана. Услед овога, сваки од њих тумачи на свој начин организацију општинске полиције.

Полиција општа, општинска и пољска имају, у главном, исте циљеве. Оне се, најчешће, односе на исте предмете, и разликују се, поглавито, по већем или мањем броју личности на које се распорстиру. Према овоме, у атрибуције опште полиције, о чијем се вршењу старају држава и њени представници, спада и предузимање мера, које се тичу свију становника Француске, или само једног кантона, па чак и општине, ако су само ове мере од опште користи.

Према овом принципу, државна власт има права да предузме потребне мере за организовање полиције у великим провинцијским варошима, које служе као полазна тачка злочинцима, ако јој само парламент одобри потребан кредит за ово. Практична примена овог принципа остварена је у Марсељу и Лиону, чије су полиције прешле у државне руке. Константајући ово, референт налази да се држава може послужити истим правом и према свима општинама у Француској. Ма колико да су ове општине независне једне од других, са гледишта администрације, оне су везане неразводном солидарношћу кад је реч о репресији злочина и преступа општег права. Злочин није само чисто локални, већ социјални елемент. Организација полиције, која има за циљ да га предупреди, несумњиво је ствар централне власти, која доминира скупом општинских власти кад су у питању општи интереси.

Најзад г. Дриу завршује свој реферат, и изјављује, да се велики проблем криминалитета не може решити само добро организованом полицијом, већ да су за то потребни и други лекови; он помиње ова два: рационалну репресију професионалног скитњичења и забрану ношења оружја.

* * *

Изложени г. Дриуов реферат изазвао је, сасвим природно, интересанту и дугу дискусију, коју је прво започео сам друштвени председник г. *Хенри Барбу*.

Констатујући, на првом месту, да постоји знатна разлика између полиције по варошима и селима, по природи њихових послова, г. Барбу се нарочито задржао на овој последњој и изјавио, у главном, ово:

Као што је навео г. Дриу, главни је задатак полиције по селима да гови скитнице и да спречава крађе, нарочито пак крађе животиња, плодова и дивљачи. Може ли се претпоставити, да неуспех селоске полиције у сузбијању ових дела потиче отуд, што она није стручно образована, што у њој не влада јединство и што није под влашћу окр. начелника? Не! Ако се ова дела не сузбијају у довољној мери, то потиче из сасвим другог узрока — из одсуства манифестације категоричке воље код оних, који су дужношћу позвани да их сузбијају. Никад се не може захтевати од једног председника селоске општине од 500 до 600 становника, да лично оптужује своје суграђане. То би значило толико исто колико тражити му да жртвује свој живот.

Што се тиче пољских чувара по селским општинама, њихова је најважнија дужност да разносе изборне прогласе. Они сматрају да их се остале ствари не тичу, осим ако им општински председници нарочито не нареду да напишу каквакв записник.

Још нешто. Ако г. Дриу прегледа записнике полицијских органа у паркету орлеанском, увериће се, да један њихов знатан број није узимат у поступак по хитним молбама и препорукама општинских председника и по неког народног посланика.

Није то, дакле, стручна настава која не достаје полицијским органима, већ воља, а нарочито уверење да ће бити потпомогнути у довољној мери.

По нарочитом позиву председниковом узео је после овога реч г. *Хонорат*, дивизиони шеф у париској полицији, и побио, одмах у почетку говора, мишљење г. Дриуово о рђавом уређењу жандармерије. По мишљењу г. *Хонората*, неопходно је потребно да жандарми у свакој прилици очувају своје војничке држање, и да никад не напуштају своју униформу, јер су то „војници закона“, који увек морају радити јавно. Даље је још говорник доказао, да су данашњи пољски чувари у Француској, махом стари људи неспособни за одржање реда и хватања скитница и крадљиваца, и да је с тога потребно изменити начин њиховог регрутовања. У пољске чуваре треба примати само личности између 31 до 50 год.

Готово у овом истом смислу говорио је и бранио установу жандармерије и државни саветник г. *Грегин*, а затим је г. *Луј Ривејер* указао на опасност од скитница и цигана, који у групама путују и пустоше француска села, тражећи поводом овога да се законске одредбе о странцима строго примењују у пракси. После овога узео је реч г. *Гарсон* познати професор кривичног права на париском универзитету, и казао, одприлике, ово:

Још пре 10 год., приликом претресања закона о претходној истражи, он је, у седницама овог истог друштва (*Société générale des prisons*) говорио о организацији полиције у унутрашњости Француске. Овај закон, тврдио је он тада, одличан је, као закон слободе, али он у исто доба значи и дефинитивно напуштање инквизиторског поступка, т. ј. система истраге, који поглавито почива на признању окривљеног. Пошто је овим законом из руку истражног судије истргнута и сломљена његово најмоћније оружје, то га је, у интересу друштвене сигурности, требало снабдети новим и бољим оружјем, а то ново оружје г. *Гарсон* је још пре 10 год. налазио у организацији полиције у унутрашњости Француске. Пошто је ово констатовао, говорник прелази на г. Дриуов реферат и пропраћа га критични.

Пољски чувари доиста састављају врло мало записника, и то им не треба много замерити кад је реч о репресији злочина и преступа. Често је предлагано, да се они организују на форму жандармерије, која би зависила од министра унутрашњих послова. Говорник је за *status quo*, јер налази да је корисно, да председник сваке општине има под својом директном влашћу једног извршног органа, који од њега зависи. И ако пољски чувари не доприносе много репресији злочина и преступа, ипак су корисни као превентивни органи; и само њихово присуство често пута довољно је да спречи многа мања кривична дела.

Улога жандармерије у провинцијама, а нарочито у пољима, куд и камо је важнија. То је установа која заслужује само похвалу, и против које се нико не жали, што је необично важно с обзиром на познату склоност Француза да све критикују. Тврди се, да је жандармерија данас одстрањена од њених правих полицијских дужности њеном употребом за многе војничке послове, а нарочито за регрутовање војника. У овоме има, докле, и истине, али много више претераности. Разносећи војне наредбе и позиве, жандарми иду јавним путевима и пролазе кроз села, и самим тим, т. ј. својом појавом, осигуравају јавну сигурност. Много је горе, међутим, са контрастирањем жандармерије у извесним местима, у којима је угрожен јавни ред услед штрајкова и т. п., јер услед овога поједини окрузи остају готово сасвим без жандармеријских бригада за читаве недеље, а то је опасно. Али, и за ово је нађен лек. Треба образовати, као што је захтевала влада, трупе покретне жандармерије, које ће се кретати према потреби.

Ма како у осталом било не може се тврдити да је жандармерија напустила своје битне дужности. За време свога, готово сталног патролирања, жандарми хватају и затварају скитнице и просјаци, и констатују иступе и преступе по законима о лову и риболову, а по тужбама и доставама предузимају истраге по најтежим злочинима и преступима. Ревност, којом они ово раде, за похвалу је.

Референт је учинио извесне замерке и декрете о организацији службе жандармеријске, налазећи да је овај декрет прецун разних ситница, којима никако није било места у једном законодавном акту. Противно овоме г. Гарсон налази да је било врло мудро скупити у једном истом тексту све што жандарм треба да зна. Прелиставајући га, он ће добро научити своја права и своје дужности, почев од најважнијих па до најнезнатијих. Само се овом прецизном и јасном декрету има захвалити, што није било злоупотреба и невештине код људи са рудиментарним образовањем, који су обично остављени сами себи по удаљеним пољима, и принуђени да сами узму иницијативу у многим стварима. Завршујући говор о жандармерији, г. Гарсон још тражи да жандарми ни у ком случају не напуштају своју униформу, нити да врше улогу полицијских детектива, да увек остану војници, јер ће само под овим условом и у будуће бити оно што су данас — једна одлична установа којој се, у знатној мери, има захвалити за сигурност Француске.

Организације општинске полиције по варошима у унутрашњости Француске захтева такође многе реформе. Тачно је, пре свега, да је ова полиција бројно недовољна. Начелу њеном налази се обично комесар полиције, који је потчињен и окружном начелнику и општинском председнику и прокуратору републике. Тешко би било тврдити, да ови чиновници своје дужности увек обављају са довољно искуства, спреме и такта, што се с правом може захтевати од једног шефа полиције. У осталом, нима не достају и многа средства за ово, јер немају довољно кредита. Њихови су помоћници улични позорници, махом стари и немоћни, и бројно увек недовољни за службу. У најважнијим центрима по неколико агената пресвлаче се, с времена на време, у цивилно одело, да би постали детективи, али како их у једном малом месту сваки познаје, то врло брзо постају смешни и неспособни за какав озбиљни посао. Још је добро што се са оваквом полицијом може осигурати ред по улицама важнијих вароши и репресија дрских крађа. За откривање тежих и мистериозних злочина, а нарочито оних које врше покретне зликовачке банде, она је потпуно немоћна. Са ових разлога говорник је увек тражио и тражи да се у унутрашњости Француске образује нарочита полиција, која ће се искључиво занимати истраживањем злочина и преступа. То је систем енглески — једини који је добар и користан.

Не треба веровати све што се прича о мајавелистичким организацијама савремених злочиначких банди, и о натпри-

родној моћи полиције. И на једној и на другој страни има више легенде него истине; много више романа но историје. Слична злочиначка удружења поглавиту се виђају у позоришту. Тако, у кабинету осветљеном електричном светлошћу, шеф злочиначке банде, прави светски човек, комбинује страховита убиства и крађе, од којих се човеку кожа јежи. Тамо се, исто тако може видети, како један Шерлок Холмс, захваљујући натприродној моћи својих дедукија, демаскира ова злочиначка предузећа и продире у најскривеније тајне злочинаца, хвата их и предаје суду, који их осуђује на заслужене казне. Све ово може се видети у позоришту, али је стварност друкчија. Савремени злочинци најчешће су прави глупаци. Њихове банде, о којима се толико говори у литератури и по новинама, обично су рђаво организоване и врло мало дисциплиноване. Поред овога, у погледу прогреса не само да су измакле, већ су далеко изостале од банде класичних разбојника, а њихови смерови бледе пред Картушем и Мандринијем. Исто је тако и са полицијском свемоћи. Детективи нису чаробници. Неки од њих, који су писали своје мемоаре, признају искрено, да су поглавито хватали невеште злочинце, који су им се тако рећи сами предавали. Несумњиво је, међутим, да се полиција против извесних злочинаца може борити само једнаким оружјем, и да је она једино која се може користити њиховом невештином. Треба продрти у сумњиве средње открити тајне и намере злочинаца, прибавити доказе за њихове кривице, пратити им трагове и задобити поверење ћутљивих сведока. За све ове послове полиција има своје нарочите процедуре, којима се не може ништа замерити — јер је потребно да се друштво заштити — али које истражни судија не може употребити. Тешко је и замислити Париз без полиције, а његове истражне судије без њене помоћи. Узрок због кога у провинцијама толики злочини остају некажњени лежи у томе, што истражне судије, лишени полицијске помоћи, успевају да пронађу тек по неког злочинца. Ово даље не може трајати без опасности по државни ред.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Д. Ђ. Алимпић.

ВАРОШКА ЖАНДАРМЕРИЈА У ПРУСКОЈ

(НАСТАВАК)

Задатак и патрола и стража уједињује се у заштити публице од свију могућих опасности, у старању о одржању у важности свију издатих прописа који се одnose на јаван ред и сигурност, у отклањању неисправности, у указивању брзе помоћи у несрећним и другим потребним случајима и у брзом предузимању свију мера при тренутно наступелој опасности и потреби.

На врло живим местима, као што је Лајпцишки плац, Александров плац и

више раскршћа у улицама „Испод Липа“, (Unter den Linden), Фридриховој и Лајпцишкој, где је саобраћај огроман,¹ установљене су нарочите саобраћајне страже, од по четири шуцмана које се искључиво старају о регулисању саобраћаја на тим местима. Сваки од та четири шуцмана стоји на по једној страни раскршћа, заустављајући договорно дизањем руке једну страну уличног саобраћаја док друга пређе, или колски саобраћај док на једној страни нагомилани пешаци пређу на другу. За ту се службу бирају најбољи и најхладнокрвнији шуцмани, али и ако они не врше никакву другу службу, а и ову врше само дању, имајући после свака два часа службе четири часа слободна, ипак је она тако напорна, да људи постају обично брзо нервозни.

У редовним приликама шуцмани на свака 24 часа службе имају 24 часа слободна. Тако половина кварту додељеног људства врши службу једног, а друга половина другог дана, док се прва одмара. Овде, као и у свима већим немачким варошима установа ноћних стражара одавно је укинута, те и ноћну службу врше шуцмани у продужењу дневне.

Она половина која је на служби дели се у погледу на дневну службу на два дела, како они зову две „нумере“, од којих док једна врши уличну службу друга се одмара у кварту и сачињава кварталовну стражу (Revierwache) са које се без знања старешине кварта или његовог заступника не смеју удаљавати. У погледу на ноћну службу дели се иста половина на три нумере, тако, да док једна врши спољну службу, која се поћу са малим изузетком састоји само из патрола, друге две се одмарају у кварту.

Смена се врши свакога дана приликом „дневног збора“ (Tagesappell), у 1 час по подне, у кварту. И она половина што је имала службу, изузев важних места која ни на краће време не могу остати без надзора, и она која је била слободна, тачно у означено време икупљају се у кварту и у стражари постројавају у две врсте по сменама. Тада се старешина кварта у пратњи наредника појави у стражари, назове Бога, наређује нареднику да прочита нове наредбе и заповести команде или капетаније и евентуалне потернице, за тим они што су били на служби јављају новости, и, пошто још старешина изда потребне налоге, нова смена ступа на службу, а стара иде својим кућама.

Сем овога „дневног збора“ има и један јутарњи (Morgenappell), на коме узима учешћа само она половина што има службу. Тај „збор“ почиње у 8 сати и траје $\frac{3}{4}$ часа. Опет у присуству старешине кварта наредник чита наредбе из команде, а по том старешина обучава и пропитује присутне из оног предмета, који је према унапред утврђеном распо-

¹ Како је у Берлину у опште, а особито на неким местима велики саобраћај може се мислити по томе, што се и поред свију полицијских предреза десет годишње на 5000 несрећних случајева од саобраћ. средстава.

реду тога дана на реду. Том се приликом коментаришу поједини практични случајеви, који су се тога или претходнога дана десили и старешина кварта даје обавештења и упутства на питања појединих.

У Франкфурту на Мајни шуцмани врше два дана службу, а трећег су слободни, тако да је увек $\frac{2}{3}$ на служби. Овде овај део што је будући на служби, слободан, т. ј. који тога дана има службу, али је са исте смењен јер на улици врши службу друга половина, не мора бити при стражи у кварту, већ може ићи кући или вршити друге послове, нпр. сваки шуцман у своје реону, док не дође време (после два часа) да опет ступи на уличну службу, а за стражу се одређује сваког дана по један шуцман, коме се још по један придаје од оних што су одређени за спољну службу.

Приликом сваке смене, која се у Франкфурту врши на 2 сата, а у Берлину свака $2\frac{1}{2}$ сата, и они што одлазе на службу и они што се враћају јављају се старешини кварта или његовом заступнику, јављајући новости или примајући могуће налоге.

Тачан распоред о раду свакога шуцмана саставља се за два дана унапред, а стварна служба бележи се у нарочиту књигу истог дана, онако, како се вршила, те се увек може знати кад је који шуцман или наредник у које време и какву службу вршио.

Кад врше уличну службу не морају никога поздрављати, особито при поредцима, када ни самог цара не поздрављају, кад то интереси сигурности и јавног саобраћаја захтевају. Иначе поздрављају у Берлину владоца и чланове влада, дома, њихове ађутанте, генерале и своје претпостављене, а у унутрашњости махом и све официре и друге виђеније личности.

Сем уличне службе шуцмани имају и тако зв. *секциону службу* (у Франкфурту реонску). Сваки кварт подељен је на више мањих делова, реона или секција, тако да на сваког шуцмана или на сваког из обе половине по једна секција дође. Секциону службу врше шуцмани или приликом редовног патролирања или се за то одређују нарочити часови. Сваки шуцман има у својој секцији да се стара о реду, сигурности, здрављу, сигурности од пожара и т. д. и то не само по улицама већ и по дворштима, степеницама и подрумима. При овој служби шуцмани се немају толико да баве са пролазницима на улици колико са становништвом дотичне секције, а на првом месту са сопственицима зграда или њиховим заступницима, као и закупцима, са којима обављају масу послова.

Због тако живе делатности у једном одређеном крају и са његовим становништвом шуцман је и при малој окретности у стању да се убрзо информисе о свима месним и личним односима, тако да му никаква промена не може остати неопажена и да старешини кварта може увек прибавити и дати потребна обавештења.

Кад су шуцмани на служби морају носити калпак, иначе носе округлу капу — шапку. Од оружја дању носе само сабљу, мало повијену и средње величине, врло педесну као ладно оружје. Од ватреног оружја имају револверне систем Бровнинг, али их носе само ноћу и у особитим приликама. Ти се револвери не уручују шуцманима једном за свагда, већ се по извештај број истих налази у кварту под наредниковим руковањем и шуцманима се даје само по потреби, после које их одмах враћају.

Без издате наредбе шуцмани могу употребити оружје:

- 1) у случају насилног напада на њих саме при вршењу службе;
- 2) када при кривичном делу затечена лица неће без опирања да следе њиховим позивима и узапћење понегих предмета или њихово хапшење насилно или опасним претњама спречавају, и
- 3) кад не могу на други начин поверено им место и дужност одржати или поверена им лица заштитити.

(свршиће се)

Жив. А. Лазич

МОЖЕ ЛИ НАПАДНУТИ ПОЗНАТИ НАПАДАЧА НОЋУ ПРИ СВЕТЛОСТИ ОД ПУШЧАНЕ ВАТРЕ?

О овом интересантном и важном питању није све до скоро било речи у судско-медицинској литератури. Тек у месецу августу, ове године, наишли смо на један повећи и добро обрађен рад д-р Ромари-а, санитетскога мајора, који је ово питање третирао до ситница у Архиву за криминалну антропологију и судску медицину, те стога ћемо се потрудити да резимирамо закључке, до којих је дошао д-р Ромари после многобројних опита. И опити, које је вршио д-р Ромари, а и закључци, до којих је дошао врло су интересантни и они ће моћи корисно да послуже нарочито нашим иследницима — полицијским чиновницима.

Ноћу, у 1905. години у Орану опасно је раван један урођеник из пушке, и пред смрт изјави, да је познао убицу и именује га. Истрагом и секцијом утврди се да је убиство извршено на одстојању од 4—5 м. и д-р Ромари-у буде стављено питање: да ли је жртва доиста могла познати свога убицу? Питање, које му је било постављено, нагнало га је својом замашношћу, да га свестрано протудира и да изврши многобројне опите. Требало је утврдити ово двоје: а) да ли је светлост произведена за време ноћи од пушчаног пуцња довољно јака, да жртва може познати убицу? и б) ако је та светлост довољно јака, да жртва може познати убицу, на коме га одстојању може познати? Одговор на ова питања зависи у главном од јачине и величине пламена, од атмосферских прилика, од многих физиолошких услова, као што су оштрина вида и светлосна осетљивост и од психичних услова, као што су страх и изненађење, узбуђеност.

Да би дао одговор на оба питања д-р Ромари је извршио уз суделовање официра, а за време тихих мартовских ноћи неколико опита. Пуцање је вршено из пушака калибра 12 м.м., а метцима, који су пуњени финим, црним барутом и оловом у тежини од 35 гр. Посматрачи су били на одстојању од 1, 2, 3, 4, 5, 7-50, 10, 15 и 20 м. од гађача. Ево резултата, који су добијени тим опитима:

1. Ноћу, при светлости од пушчане ватре може се познати увек пуцач ако је на одстојању од 5 м. од посматрача;
2. На одстојању од 5—10 м., могуће је познати пуцача, али има и заблуда, и
3. На одстојању већем од 10 м. пуцач се може познати али врло ретко.

Приликом ових опита запажено је још и то, да пуцач може познати онога на кога пуца само тако, ако гађа у његове доње делове тела.

Као што мало пре поменух ови су резултати добијени пуцањем из пушака калибра 12 м.м., и нарочито напуњеним метцима. Но од утицаја, по ове резултате, није само калибар пушке из које се пуца, количина барута и тежина олова којима се пуне метци, већ и врста барута, који се употребљује за пуњење метака, па и атмосферске прилике.

Из свега овога види се да је ово питање компликованије, но што се то чини човеку у први мах, те стога д-р Ромари и сам признаје, да је далеко од тога да се похвали, да га је протудирао до ситница, али ипак држи, да ће ово што је о њему радио довољно послужити иследницима бар у почетку следеће, а уједно им препоручује, да у појединим случајевима врше сами опите, по могућству из пушака обвешених.

С. Д. Т.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине трубаревачке, актом својим Бр. 802, пита:

„Село Трубареве одвојило се од општине врбовачке 18. фебруара ове године и као засебна општина изабрала 10 одборника и 5 заменика, колико по закону треба да има.

У месецу августу ове године извештена је среска власт, да су петорица одборника у 1894. години били под полицијским надзором због сумње, и она их разреши од дужности одборника, налазећи да они не могу бити по закону одборници, и нареди да се на њихова места изберу друга лица.

Према овој наредби суд је наредио, нов избор, али је настала та незгода, што ниједан од оних, који могу бити одборници, неће да да свој пристанак у смислу чл. 53. под д. закона о општинама, те да може бити биран за одборника.

Сад, ако разрешени одборници не могу бити кандидати, јер су одиста 1894. год. стављени под полицијски надзор по § 4.

полицијске уредбе — административним путем — онда се избор у опште не може извршити.

Поводом овога моли се уредништво за обавештење:

1. Могу ли ова лица, која су разрешена од дужности одборника, понова бити бирана за ове положаје и могу ли се у опште увести у бирачки списак;

2. Ако су она искључена из избора, а други неће да се приме, шта ће се онда радити, и

3. Може ли остати у положају кмета онај, који је пре 10—15 година био под полицијским надзором, као и ови одборници?«

— На ово питање одговарамо:

По члану 53. под в. закона о општинама, не може бити изабран за општинског часника онај, који је редовним или дисциплинарним судовима осуђиван за бесчасна дела или за злочинства и преступе учињене из користољубља, као и за дела из § 112. крив. закона.

Поред овога, по чл. 32. поменутога закона, где је одређено ко не може бити гласач на општинском збору, искључују се из избора, с обзиром на чл. 71. и 105. истога закона, још и они, који су под старатељством или „*који су под полицијским надзором*“.

Како код разрешених одборника не стоји ни један од случајева из чл. 53. под в. нити из тачака 1., 2., 3., 4. и 5. чл. 32. закона о општинама, онда остаје још само питање: да ли је код њих случај т. 6. из ове последње законске одредбе.

И, како она тражи, да се неко налази под надзором у тренутку, кад има да се кандидује или уврсти у бирачки списак или кад хоће да употреби право гласа, онда та околност, што је неко још 1894. године стављан административним путем под надзор, не може бити разлог да му се оспори право бирања и избора.

Према томе уредништво налази, да у опште није било законских разлога за смењивање њихово, а кад је то учињено, онда им не треба правити препреке за нов избор.

На сваки начин саветно је, да се делује код оних грађана, који у својој прошлости немају никаквих сумњичења, те да дају свој пристанак за одборнике, јер сваке општине треба да је тежња и старање, да за своје часнике истакне најчеститије грађане.

Ако се у опште избори одборника не би могли извршити из којих му драго узрока, онда ваља поступити по чл. 151. зак. о општинама.

Ово што је речено о одборницима, важи и за кметове.

II.

Суд општине вар. Батачине, актом својим Бр. 1443. пита:

„По чл. 107. закона о непосредном порезу, не може се узети у попис, за дужни порез, кућа намењена становању земљорадника са плацем у величини до 20 ари.

Има случајева, да поједини земљорадници имају свега 0·20 хек. земље, и по 0·05 хек. као кућни плац, а остатак у 15. ари ван села на 2—3 километра и ништа више.

Кад се од ових земљорадника не може наплатити порез из покретности, него се мора приступити попису непокретности, да ли се могу узети у попис оних 0·15 хект., пошто су удаљени од куће и кућевног плаца?

— На ово питање одговарамо:

Члан 107. закона о порезу јасан је у овоме погледу.

Он од пописа и продаје ослобођава само кућу и окућницу до 0·20 хектара, а остало имање не.

Та околност, што неки порески дужници немају окућнице ни 0·20 хект. него мање, не ослобођава им остало земљиште, које је ван окућнице, макар да се укупно са њим тек намирује 20 ари.

III.

„Суд општине шљиварске, службеним својим актом пита:

1. По коме се закону казне она лица која из општинског обора сама пуштају своју стоку, која је ту догната било од пољских чувара, било од сопственика имања, ксјима је ова стока учинила штете?

Закон о чувању пољског имања није регулисао ову ствар, а врло су чести овакви случајеви, па зато суд, као претплатник листа, моли за обавештење, и

2. Може ли се, за извршење иступних пресуда, донесених за крађе и за самовлашћа из § 375. кр. закона, узети у попис осуђенима и оно имање, које им, као земљоделима, штити § 471. грађ. суд. поступка.

Ако им се ово имање не би могло узимати у попис, онда како би се извршивале ове пресуде — дали тиме, што би се констатовала немаштина и пресуде остављале у архив, или како друкчије?«

— На ово питање одговарамо:

1. У III части кривичног закона није предвиђена нарочита казна за овакве случајева, те се овакве кривице не могу ни казнити као иступи.

Али како оне носе у пуној мери карактер самовлашћа, то треба све оне, који сами одводе своју стоку из обора, пре него што плате казну и накнаду штете, оптуживати за дело из § 195. кривичног закона, и

2. По т. 16. § 471. грађ. суд. поступка, имање, побројано у тачкама 4., 5. и 6. продаје се: „ако се по пресуди има подмирити штета, коју је кривац учинио злочиним делом, преступљеним или иступљеним учињеним из користољубља, или преступљеним намерно учињеним“.

Према томе, кад год није у питању накнада штете него само казна, онда се не може узети у попис земљоделцу онолико имања, колико му штити § 471. поменутога закона, јер ће му се казна замењивати затвором у смислу § 316. кр. зак. и § 49. Полицијске Уредбе, макар да је и за крађу осуђен.

Ако је, међутим, у питању накнада штете, која је пресудом досуђена, а потиче из преступа учињеног из користољубља, онда ће се продавати и оно, што би иначе штитио § 471.

IV.

Суд општине бадљевичке, актом својим Бр. 1345. пита:

„У члану 107. закона о непосредном порезу стоји да се земљоделцу не може продати за порез кућа са окућницом од 0·20 хектара.

Један овдашњи грађанин одселио се из ове општине још пре 10 година и оставио своје имање са кућом и окућницом и издаје га под кирију.

Како он није платио порез за 2—3 године, то је сада одредио да се за наплату пореза узме у попис кућевни плац јер, вели, нема новаца да порез плати.

Суду овом нејасно је, да ли сме изложити продаји ово имање или не, па моли уредништво за потребно обавештење.“

— На ово питање одговарамо:

Ако се тај одсељени грађанин не бави више земљорадњом, него ради друге послове — трговину, занат и т. д. онда се може узети у попис и кућа и окућница, као год што може и у томе случају, ако је он још земљорадник, али у месту садашњег становања има кућу и окућницу од 20 ари.

Ако је, међутим, он и тамо, где је сада настањен, земљорадник, па нема кућу и окућницу, онда му се ова не може продати, али се може издати под кирију, пошто он у њој не станује, па да се киријом наплати порез.

У овом случају, како је она већ издата под кирију, треба само узети у попис кирију и ништа више.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Два непозната зликовца 6. овог месеца пресрели су на путу за село Вел. Лаоле, у срезу млавском, Михаила Стојковића, земљоделца из Малог Лаола и на разбојнички начин отели му 250 динара. Оба разбојника били су у грађанском оделу, са прим. штофаним шеширима на глави. Делеша начелника среза млавског Бр. 1648.

Непознати крађивци 7. овог месеца украли су Драгутину Стојановићу, земљоделцу из Бовна, среза алексиначког, 38 дуката у злату, 120 динара у новчаницама и 100 аршина платна. Делеша начелника среза алексиначког Бр. 15036.

Непознати крађивци ноћу, између 8. и 9. овог месеца удешеним кључем отворили су собу Гаврила Павловића, трговца из Брњице, среза голубачког и украли 600 наполеона у злату, 500 дуката у злату и 15 аира турских. Делеша начелника среза голубачког Бр. 9616.

Таса Николић, Јован Живковић и Крста Живковић, бив. служитељи општине нишке, који имају да одговарају за тешку телесну повреду, побегли су пре извесног времена из Ниша и до сада нису пронађени. **Таса** је стар 45 година, средњег раста, смеђе косе, црних бркова, брија се, у лицу црномањаст; **Јован** је стар 30 година, високог раста, косе и бркова црних, брија се, сувољав, по занату је набајта; **Крста** је стар 35 година, средњег раста, ћелав, великих жутих бркова, брија се. Акт начелства округа нишког Бр. 17399.

Милан Јавић, по занимању слуга, одбегли осуђеник пожаревачког казненог завода, побегао је 8. овог месеца испред спроводника, који га је спроводио начелнику среза добричког, код кога је имао да одговара за крађу стоке. Милан је родом из Вишковаца у Аустро-Угарској, стар 26 година, средњег раста, добро развијен, смеђе косе, риђе браде, очију огворено-плавих; од особених знакова има: а.) белегу од посекотине, у облику криве ли-

панталоне, на ногама сарачке опанке, а на глави шубару. Бошко по свој прилици није казао право име своје газди, а не зна се ни одакле је родом. Денеша комесара топчидерске полиције Бр. 3602.

Милован Бајић, аустро-угарски војни бегунац, украо је своје газди Васи Миленковићу, кафеџији из Јагодине, један зимски капут и једну црну шубару, па је по извршењу крађе побегао. Милован је стар 28—30 година, косе жуте, у опште плав. Денеша начелника среза беличког Бр. 22727.

Новица Радосављевић, слуга, родом из Доње Раче, ноћу између 7. и 8. овог месеца обио је касу своје газди Влажи Цајићу, хотелијеру из Неготина, и украо извесну суму новца, а поред тога однео је један бео капут, један свилен прслук, дувана разне врсте у вредности осам динара и, 10 динара у ситном новцу. Новица је стар 20 година, средњег

брија се, бркова плавих, по лицу рошав од богиња, на десној руди има белегу од посекотине. На осуди је био због другог бегства из војске. Денеша Управе пожаревачког казненог завода Бр. 3017.

Позивају се све полицијске и општинске власти, да предузму потребне кораке за проналазак крадљиваца, покрађе и лица која се траже.

КРАЂЕ СТОКЕ

Драгутину Ђ. Стевкићу, земљ. из Бољетина, украдена су пре неколико дана два вола. Један је во матор 12 година, сиве длаке, у десно ухо ровашен, без жига, а други је матор 12 година, длаке жуте, без жига и роваша. Денеша начелника среза поречког Бр. 7868.

Исидору Радовановићу, трговцу из Краљева, 13. овог месеца украдена је једна кобила са једногодишњим ждробетом, и један коњ, са паше из атара општине рибничке среза жичког. Кобила је висока 153 см., матора 5 година, длаке зелене, са жигом усправно «К», а коњ је матор 3 године, доратаст, без жига. Денеша начел. среза жичког Бр. 18262.

Обраћа се пажња свима властима на ове покрађе.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У атару села Барича, среза посавског округа београдског, 10. ов. месеца нађено је десет (10) оваца, чији сопственик ни до данас није пронађен. Акт начелника среза посавског округа београдског Бр. 13467.

У реону општине нишке нађена је једна мангун кобила, длаке доратасте, куса, на глави има ожиљак од ране. Акт начелства округа нишког Бр. 21476.

25. септембра ове године нађен је један во привезан за телефонски дирек на «Св. Никољском Тргу», у Београду, чији сопственик није још пронађен. Во је длаке мрке, по леђима жут. на десном куку има жиг «В. К.» написан катраном. Акт кварта савамалског Бр. 11143.

ТРАЖИ СЕ

Анку, жену Љубисава **Милановића**, земљод. из Вучића, среза лепеничког, која је 6. овог месеца побегла заједно са Милосавом Јенчићем, земљод. из села Бобове, среза ресавског, тражи начелство округа крагујевачког денешом Бр. 18366. Са собом је одвела и своју петнаестогодишњу кћер и однела 60 динара у новцу, један губер и разне њене и детиње ствари. Пронађену треба спровести поменутом начелству.

није, величине 2,5 см., на другој и трећој фаланзи левог кажипрста; б.) теговиран знак у облику крста, величине 2/2 см., на средини десне мишице; в.) белегу од посекотине неправилног облика, величине 10/7 см., изнад десног уха и г.) горња ивица десног уха спљоштена, средња у назад повијена, превој испунчен, услед чега цело ухо има неправилан облик.

Са осуде је побегао још 25. септембра 1906. године, а осуђен је пресудом крагујевачког првостепеног суда од 5. јула 1906. године Бр. 23400 на пет (5) година затвора због крађе. Денеша начелства окр. крушевачког Бр. 10022.

Бошко Н., слуга код Методија Ристића, хлебара до Монопола Дувана, украо је ноћу, између 13. и 14. овог месеца, из сандука и чекмецета 350 динара у новчаницама, од којих је једна од 100 динара, па је по извршењу крађе побегао. Бошко је стар 20—22 године, ћосав, висок, сув, у опште црномањаст, браду брије, на десном или левом образу има једну брадавицу обичне величине, од одела носи један кратак, избелео капут, танке, узане

раста, на десном образу има ожиљак од ране. од одела има капут од сомота, беле панталоне, на глави шешир а на ногама опанке. Денеша начелства округа крајинског Бр. 11256.

Никола Станковић, из Брезнице, среза добричког, утекао је ноћу између 10. и 11. ов. месеца, из притвора среза пољаничког, у коме је био због кријумчарења дувачна. Поред тога он је у прошлој години извршио у Брезници и два убиства, па је по њиховом извршењу побегао. Никола је раста високог, просед, дугих бркова, у сељачком одећу (по ношњи сељана округа топличког), са кабаницом; на ногама има опанке, а на глави првен фес са кићанком. Треба га у случају проналаска спровести начел. среза добричког. Денеша инспектора Мин. Ун. Дела, Бр. 14131 и начелника среза пољаничког Бр. 6360.

Ђорђе Ранчић, осуђеник пожаревачког казненог завода 15. овог месеца побегао је са рада из Љубичева. Ђорђе је стар 36 година, средњег раста, косе и очију плавих,